

Kiusattu Kristus

Jeesus ilmestyi ylösnousemuksensa jälkeen opetuslapsilleen, jotka olivat peloissaan kokoontuneet lukittujen ovien taakse (Joh. 20:19). Tuomas ei ollut kuitenkaan paikalla. Kun muut opetuslapset kertoivat Tuomakselle nähneensä Jeesuksen, Tuomas kieltäytyi uskomasta heitä. Kahdeksan päivän perästä Jeesus ilmestyi opetuslapsille uudestaan. Nyt Tuomas oli myös paikalla. Jeesus kehotti Tuomasta pistämään käntensä naulojen sijoihin. Tuomas tunnisti Mestarinsa **kärsimyksen jäljistä**, hänen runnellun ruumiinsa vammoista.

Vapahtajamme oikea tuntomerkki on kärsimys. Vielä Ilmestyskirjassakin Jeesuksella mainitaan olevan **vereen kastettu vaippa**, 19:13. Ilm. 5:6 ”Ja minä näin, että valtaistuimen ja neljän olennon edessä vanhinten keskellä seisoi Karitsa. Se oli kuin teurastettu” (siis **taivaassa** valtaistuimen keskellä näky on tämä). Myös jakeissa 5:9 , 12 puhutaan teurastetusta Karitsasta , joka on verellään ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kansoista. Maininta teurastetusta Karitsasta esiintyy siis kolmasti Ilmestyskirjan viidennessä luvussa.

Missä tahansa ikinä julistetaan Jeesusta, jolla ei ole **ylösnousse-****nakin** tätä tuntomerkkien tunto-merkkiä – kärsimysten jälkiä – kyseessä ei ole oikea Jeesus Kristus.

Jeesusta kiusattiin loppuun saakka

Tavallisesti ajattelemme, että Jeesusta kiusattiin erämaassa, ja näin onkin. Kuitenkaan Jeesuksen suurin

ja vakavin kiusaus ei sittenkään tapahtunut erämaassa, jossa perkele yllytti häntä muuttamaan kivet leiviksi sillä vallalla, joka Jeesuksella eittämättä oli. Vielä Getsemanessa perkele palasi kiusaamaan Jeesusta ja ajattelemaan helpompaa tietä – tietä, jolla hänen ei tarvitsisi joutua häväistyksi ja kuolla. Häntä kiusattiin pyytämään: ”Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja...”

Jeesus todella rukoili näin Getsemanessa. Hän jopa lankesi kasvoilleen rukoillessaan. Se on osoitus ensinnäkin mitä suurimmasta ahdistuksesta ja tuskasta, mutta myös nöyryydestä ja kunnioituksesta. Jos Jeesuksen rukous olisi jäänyt tuon lauseen mittaiseksi, hän olisi epäonnistunut. Mutta Jeesus teki sen, mihin ihminen ei pysty. Hän liitti rukoukseensa nuo ihmiskunnan kohtalon muuttaneet sanat: ”Ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä.” Matt. 26:39.

Vielä ristillä riippuvaa Jeesusta perkele kiusasi ylipappien ja kirjanoppineiden suulla käyttämään valtaa omaksi hyväkseen: ”Astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme häneen.” Matt. 27:42. Ylipapit ja kirjanoppineet eivät ehkä tienneet, että Jeesus todella voisi astua alas ristiltä, mutta perkele kyllä tiesi.

Jeesus kesti kaikki kiusaukset

Jeesus kesti kaikki kiusaukset. Miksi? Koska hän uskoi Isän valitseman tien olevan parempi kuin se toinen tie, jolle häntä kiusattiin. Tuo toinen tie olisi ollut *itselleen mieliksi elä-*

misen tie.

Paavali saattoikin siis (Room. 15) kirjoittaa, että *Kristus ei elänyt itselleen mieliksi*. Jeesus ei koskaan etsinyt omaa kunniaansa, vaan lähettäjänsä kunniaa (Joh. 7:18). Tämä toteutui Jeesuksessa täydellisesti mm. siinä, että **Jeesus ei koskaan käyttänyt valtaa omaksi hyväkseen.**

Jeesus ei muuttanut kiviä leiviksi erämaassa (Matt. 4:3). Hän ei pyytänyt itselleen 12 legioonaa enkeleitä (Matt. 26:53). Hän joi pohjaan saakka sen katkeran maljan, jonka Isä oli hänelle valmistanut. Ja vielä enemmän: Jeesus ei pitänyt itsellään edes sitä, mikä hänellä oli ja mihin hänellä olisi ollut oikeus, vaan luopui siitäkin. ”Hänhän, vaikka Hänellä olikin Jumalan muoto, **ei katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen**, – – ja hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen ristin kuolemaan saakka.” (Fil. 2)

Jeesus täytti täydellisesti Isän tahdon. Tuon tahdon täyttäminen – kuuliaisuus – vei hänet oman tahdon kieltämisen kautta kantamaan ristiä, josta hän ei selvinnyt. Hän kuoli, mutta Isä herätti hänet kuolleista.

Älköön tapahtuko niinkuin minä tahdon...

Kuinka usein me kuvittelemme tietävämmme sen tien, jolla Jumala haluaa meitä kuljettaa? Saatamme tehdä rukoussopimuksia ja käydä taistelua Jumalan kanssa saadaksemme ”läpirukouksessa” sen, mitä

Ilosanoma

Adventtina laulamme Hoosiannaa. Muistamme, kuinka Jeesus ratsasti Jerusalemiin ja kansa huusi ”Hoosianna” kuninkaalle ja juhli Hänen tuloaan.

Mitä teki Jeesus: Hän itki syvästi surullisena. Hän tiesi, että nämä riemun huudot muuttuvat pian ”Ristiinnaulitse” -huudoiksi. Hän suri ihmisen sydämen kovuutta. Jeesusta ei otettu vastaan Vapahtajana.

Hänen kyyneltensä syynä oli myös tieto siitä, että Jerusalem hävitetään. Mikä on meidän suhteemme Jeesukseen? Itkeekö Hän meidän sydämemme kovuutta ja välinpitämättömyyttä ainoaa Pelastajaamme ja Auttajaamme kohtaan?

Jouluyönä saivat halvat paimenet olla todistamassa enkelikuoron ilosanoman julistusta: Vapahtaja on syntynyt. He riensivät katsomaan lasta ja kertoivat kaikille, mitä olivat kuulleet ja nähneet.

Jeesus valitsi opetuslapsensa tavallisen kansan parista. Nämä kaksitoista saivat kulkea Mestarin seurassa muutaman vuoden. Jeesus opetti ja ohjasi heitä. Hän lähetti heitä käytännön harjoituksiin julistamaan hyvää uutista, parantamaan sairaita ja karkottamaan pahoja henkiä. Usein on Raamatussa mainittu, että opetuslapset eivät ymmärtäneet Jeesusta, varsinkaan kun hän puhui kärsimisestään ja kuolemistaan. Kun he saivat Pyhän Hengen helluntaina, he läksivät rohkeasti viemään ylösnousemussanomaa kaikkeen maailmaan.

Moni meistä on saanut kulkea Mestarin seurassa jo vuosikymmeniä. Hänen kanssaan on menty läpi pimeät ahdistusten ajat ja myös ilon ja kiitoksen hetket. Hän lähettää meidätkin kertomaan, mitä olemme Häneltä kuulleet.

Hän ei läheta meitä yksin, vaan on koko ajan tehtävässä mukana. Tähän työhön ei kysytä oppiarvoja

eikä yliopistoarvosanoja. Jeesus lähettää palvelukseensa omansa, seuraajansa, ne, jotka ovat kulkeet Mestarin seurassa ja nähneet ja kokeneet Hänen suuret tekonsa. Me saamme elää samasta armosta, jota me tarjoamme toisille vastaanotettavaksi.

Joulun Lahjasta kiitollisena haluamme antaa kokonaan itsemme Herran palvelukseen virren tekijän sanoin:

*”Nyt seisahdun mä seimelles oi, Jeesus autuuteni.
Tuon lahjat kaikki etehes,
jotk’ annoit omakseni.
Mun henkeni ja ruumiini,
mun sydämeni,
sieluni ne ota synnyinlahjaks.”*

Armorikasta joulua toivottaen

Meeri Auramo

(Jatkoa sivulta 1)

kuvittelemme Jumalan haluavan meille lahjoittaa. Kuvittelemme suurimmaksi uskovaksi sellaista, joka saa haluamiaan, itse valitsemiaan rukousvastauksia.

Jeesuksen esimerkin valossa edellä kuvatun kaltainen läpikuoustaistelu ei osoita suurinta uskoa, vaan suurinta epäuskoa ja oman kunnian pyytämistä. Se on nöyryyden täydellinen vastakohta. Todellisuudessa suurinta uskoa osoittaa hän, joka uskaltaa jättää itsensä Jumalan käsiin ja uskaltaa myös liittää pyyntöihinsä sanat: ”Älköön tapahtuko niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.”, vaikka tietäisi tuon tien johtavan heikkouteen, häväistykseen, nöyryytykseen, muiden silmissä syylliseksi ja synniksi tulemiseen ja jopa – kuolemaan.

Tässäkin asiassa Jeesus on meil-

le täydellinen esikuva. Oppikaamme siitä, kuinka Hän toimi suurimman ahdistuksen ja tuskan alaisena. Muistammehan, kuinka Herramme Jeesus Kristus opetti meitä itseämme rukoilemaan, kun Hän opetti meille Isä meidän -rukouksen. ”Tapahtukoon sinun tahtosi...”

Jumala kuulee silloinkin, kun Hän ei kuule

Hepr. 5:8 löydämme merkillisen jakeen, joka kuuluu ”(Kristus) uhraisi rukouksia ja anomuksia sille, joka voi hänet kuolemasta pelastaa; ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden.” Olen monesti pysähtynyt tuon jakeen kohdalla: Kuinka voidaan sanoa, että Jeesuksen rukoukset kuultiin, kun hän kuitenkin kuoli?

Jumala kuulee rukoukset silloinkin, kun Hän ei kuule niitä.

Jeesus kuoli, mutta Jumala herätti hänet kuolleista. Meidän osaltamme kuolleitten ylösnousemus on vielä edessäpäin. Näin me voimme tuntiessamme Hänen kärsimystensä osallisuuden tulla Kristuksen kaltaisiksi samankaltaisen kuoleman kautta (Fil. 3:8).

Kristuksen kaltaisuus tässä ajassa eli kuoleman varjon maassa on kärsimysosallisuutta, osallisuutta Kristuksen kärsimyksiin ja haavoihin. Nämä kärsimykset tulevat osallemme ristiä kantaessamme. Oikea kärsimystä ja häpeää tuottava risti ei ole ihmisen itselleen valitsema, vaan Jumalan antama risti. Ja koska Herramme Jeesus Kristus on kaikessa ollut kärsinyt ja kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa (Hepr. 2:18). Emme sittenkään kannan ristiämme yksin.

Petri Malk

Pääkirjoitus

Keisarin uudet vaatteet

Monet näyttävät nykyisin pelkäävän, että ihminen saattaa jäädä ilman jotakin hyvin tärkeää hengellistä siunausta, jos hän ei mene mukaan nykyisiin ”eläviin liikkeisiin”. Jeesus oli tietoinen tällaisista edessä olevista hengellisistä kiusauksista ja hän varoitti seuraajiaan niistä avoimesti. Hän sanoi mm.: ”Monet tulevat esiintymään minun nimelläni. He sanovat: ’Minä olen Messias (kr. voideltu)’ ja eksyttävät monia...”

Matkaevääksi Jeesus jätti mm. seuraavan ohjeen: ”Jos joku silloin sanoo teille: ’Täällä on Messias’, tai: ’Messias on tuolla’, älkää uskoko.” Sillä ”väärä messiaita ja väärä profeettoja ilmaantuu, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että he johtavat, jos mahdollista, valitutkin harhaan.” Matt. 24:5, 23.

Ihmiset ovat aina pelastuneet yksin Jumalan armon evankeliumin varassa ilman tietoa niistä uusista opeista ja elämyksistä, joita nyt saatetaan pitää varsinaisen kristillisyyden ilmentyminä ja jopa ytimenä. Pyhä Jumala ja hänen Poikansa Jeesus Kristus on Pyhän Hengen vaikutuksesta ollut tunnettu kristillisyydessä alusta lähtien.

”Älkää uskoko”, sanoi Jeesus. Monet kuitenkin toimivat tänä aikana niin kuin ihmiset toimivat H.C. Andersenin sadussa ”Keisarin uudet vaatteet”. Sadussa ihmiset ihastelivat keisarin uutta pukua sen tähden, että oli

levinnyt tieto, jonka mukaan vain viisaat ihmiset näkivät puvun. Koska kukaan ei halunnut olla tyhmä, kaikki ylistivät keisarin puvun kauneutta – kunnes pieni lapsi sanoi totuuden ääneen: ”Eihän keisarilla ole vaatteita ollenkaan”.

* * *

On tullut aika sanoa uuden kristillisyyden ihailijoille, jotka suurinkin joukoin kerääntyvät ihastelemaan keisarin uusia ”hengellisiä vaatteita”, ettei näitä vaatteita ole lainkaan. Tieto on kyllä levinnyt laajalle siitä, että se, joka ei näe näitä vaatteita, on epähengellinen. Koska kukaan ei halua olla epähengellinen, lähes kaikki ovat vaiti ja antavat tapahtumien mennä eteenpäin.

”Uusina vaatteina” ymmärretään mm. niitä kokemuksia ja tapahtumia, joista kerrotaan ja joita näytetään kokouksissa. Jos sairaiden sanotaan paranevan, jos kuulijat kaatuvat, jos ilmapiiri on elävän ja aidon tuntuinen, niin uudet ”hengelliset vaatteet” ovat upeat ja oikeat hengelliset ihmiset näkevät ne.

Mutta kuka näissä tällaisissa vaatteissa aikoo pelastua tuomiopäivänä? Kuka voi Jumalan edessä peittää syyllisyytensä vetoamalla siihen, että maan päällä parantui taudistaan? Kuka voi pelastua tuomiolla sen tähden, että kaatui jossakin tilaisuuksissa lattialle? Kuka pelastuu sen pe-

rusteella, että kokouksissa oli lämmin, aito ja ystävällinen tunnelma tai että sai rukousvastauksen? Siihenkö viimeisenä päivänä voi panna toivonsa, että puhujat olivat kokouksissa vakuuttavia ja ”palavia hengessä”? Siihenkö voi turvata, että on nähnyt ihmeitä ja tunnustekoja ja paljon ihmisiä koolla?

Ja yksi vanhimmista puhui minulle ja sanoi: ”Keitä ovat nämä pitkiin valkeihin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet?” Ja minä sanoin hänelle: ”Herrani, sinä tiedät sen.” Ja hän sanoi minulle: ”Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä.”

Ilm 7:13-14.

Sonnustautukaamme Kristuksen lahjavanhurskauden vaatteeseen, ettei meitä viimeisenä päivänä havaittaisi ”keisareiksi, joilla ei ole vaatteita ollenkaan”. Kristuksen lahjavanhurskaus on ainoa vaate, jossa voimme toivoa perille pääsyä. Liittykäämme yhteen rukoillaksemme, että sanoma tästä lahjavanhurskaudesta olisi hengellisten kokousten pääasia nykyajan. Jeesus tarjoaa syntien anteeksiantamista tänäänkin.

Per-Olof Malk

Paavo Suihkonen Wilhelmi Malmivaaran syntymästä 150 vuotta

Osa 1 / 2

Wilhelmi Malmivaara syntyi Lapualla 13.2.1854, joten hänen syntymästään on kulunut 150 vuotta. Hänen isänsä oli kuuluisa herännäispappi Niilo Kustaa Malmberg ja hänen äitinsä Heleena o.s. Huh-tala, joka oli Niilo Kustaa Malmbergin toinen vaimo. Wilhelmi Malmivaara kuoli Helsingin diakonissalaitoksessa 12.1.1922. Aukusti Oravala on kirjoittanut hänestä elämäkertateoksen (Wilhelmi Malmivaara. Elämä ja elämäntyö. Lapua – Porvoo 1929.), ja Olavi Kares on tarkastellut 5-osaisessa teoksessaan Heränneen kansan vaellus monipuolisesti Malmivaaran elämäntyötä, hänen toimintaansa heränneiden johtajana, Siionin virsien uudistajana jne. Osmo Tiililä on tehnyt tutkimuksen Suomalainen kristillisuus Wilhelmi Malmivaaran edustamana (1944), jossa hän kuvaa monipuolisesti ja arvostavasti mm. Malmivaaran raamatullisuutta ja kirkollisuutta, hänen suhdettaan muihin uskonnollisiin suuntiin ja hänen uskonnäkemystään ja teologiaansa.

Herännäisyyden uudistaja

Malmivaara toimi pappina Nilsissä, Kiuruvedellä, Paavolassa ja Lapualla, jossa hän oli kirkkoherana vuodesta 1900 lähtien kuolemaansa asti. Wilhelmi Malmivaara oli Jumalan valitsema ase herännäisyyden uudistamiseksi. Herännäisyydessä oli hajaannuksen aika Paavo Ruotsalaisen (k. 1852) ja Niilo Kustaa Malmbergin (k. 1858) kuoleman jälkeen. Suurin osa papeista erosi herännäisyydestä ja liittyi joko F.G. Hedbergin

vaikutuksesta syntyneeseen evankelisuuteen tai ns. raamatulliseen (beckiläiseen) suuntaan. Elämänliike muuttui ulkonaisia tapoja korostavaksi suunnaksi. Nuoriso mukautui maailmaan, ja vanhat jäivät muistelemaan menneitä. Tätä herännäisyyden kautta kutsutaan ”ukkojen ajaksi”, sillä jotkut vanhat, kuten Arvi Logren Lapualla ja Taneli Rauhala Nivalassa, koettivat pitää yllä seuraliikettä.

Wilhelmi Malmivaara lähti lukemaan papiksi hurskaan äitinsä toiveen takia. Hän kertoo muistelmakirjassaan: ”Tuo virka ei minua miellyttänyt pappien silloin yleisen suruttomuuden tähden” (Puoli vuosisataa heränneiden keskuudessa, s. 34). Hän valmistui papiksi v. 1876, mutta koki ensimmäisenä pappisvuosinaan suurta arkuutta työssään, koska hän tunsivat olavansa osaton omakohtaisesta hengellisestä elämästä.

Hengellinen murros

Kiuruvedellä ollessaan Malmivaara koki hengellisen murroksen. Hän kertoo siitä muistelmakirjassaan (ss. 35-36): ”Äitini oli luonani Kiuruveden pappilassa eräänä kauniina kevätpäivänä 1881. Pidän pappilan tuvassa rippikoulua. Omituista herätysliikettä oli tämän koulun kestäessä ilmennyt rippikoulunuorisossa. Toista viikkoa oli vielä koulun päättymiseen, ja olimme aikoneet vaimoni kanssa lähteä sen jälkeen kyyditsemään Nivalaan äitiäni, joka aikoi käydä Lapualla. Mutta asiassa teki Herra käänteen. Lopettaessani siltä päivältä rippikoulun saimme kokea helluntai-ihmeen. Kun lähdin kouluhuoneesta mieli murtuneena, jäivät kaikki oppilaat sin-

ne. Istahdin verannan penkille ajatuksiini vaipuneena. Tuvasta kuului hiljaista itkun nyyhkytystä, joka muuttui yhtäkkiä sydäntä vihlova parkaisuksi, ja useita nuorukaisia tuli hätääntyneinä juosten minua kohti pääraennuksen rapuille. Nyt ne tulevat kysymään neuvoa parannuksen tekoon, enkä minä tiedä itsekkään koko asiasta – tuli mieleeni; lähdin kiireesti kamariini ja ehdin saada oven lukituksi jälkeeni. Toiset itkivät oven takana, minä Herran jalkoihin polvistuneena huoneessa, ja minun on aina täytynyt pitää tätä hetkeä sinä, jolloin Herran armo särki sydämeni pohjan. Toinnuttuani jonkin verran ja rippikoululaisten lähdettyä asuntoihinsa menin jälleen ulos istumaan, vaimoni ja äitini saapuessa viereeni. Puheltuamme ja itkettyämme hetken yhdessä, sanoi äitini äkkiä: – Minun täytyy päästä huonemena lähtemään Lapualle.

Turhensimme vaimoni kanssa hänen aiettaan, mutta hän ei tuumamme taipunut.

– Minä olen nyt saanut, mitä olen Herralta pyytänyt, eikä minulla ole enää täällä mitään tekemistä, minun täytyy päästä Lapualle kuolemaan – hän lausui, ja tämä olikin viimeinen päivä, minä tässä elämässä hänen kanssaan vietin.”

Tämän jälkeen Kiuruvedellä alkoi väkevä herätys, joka ulottui joka puolelle pitäjää. Oli kuin kevättulva olisi pyyhkäissyt seudun yli. Puhuessaan Herättäjän vuosikokouksessa 1913 Malmivaara muisteli näitä aikoja: ”Eräänäkin keväänä rippikoulua pidettäessä ei ollut sitä taloa, sitä mökkiä täällä kirkonkylässä, jossa ei olisi itketty Jeesuksen jaloissa, jossa eivät olisi ylistysvirret Herralle kaikuneet.

Maailmaraukka sanoi: 'Nyt tulevat kaikki hulluiksi.' Ne olivat ihania aikoja, nämä muistot ovat ihanimpia elämän muistoja."

Herännäisyyden uusi nousu

Siunauksellinen työ jatkui sitten Paavolassa ja Lapualla. Wilhelmi Malmivaaran panos herännäisyyden uuden nousun hyväksi perustui hänen julistus- ja sielunhoitotyöhönsä, mutta myös hänen muuhun toimintaansa. Hän perusti Hengellisen Kuukausilehden, joka alkoi ilmestyä v. 1888 ja ilmestyy edelleen. Hyvin merkittävä ja pitkälle tulevaisuuteen vaikuttava oli hänen suorittamansa Siionin virsien uudistus, joka valmistui v. 1893. Malmivaara perusti Juhon Malkamäen ja Mauno Rosendalin kanssa v. 1892 kustannusosakeyhtiö Herättäjän, jonka tehtävänä oli kustantaa hengellistä kirjallisuutta. Tämän kustannusliikkeen ensimmäinen vuosikokous pidettiin Ylistarossa 6.7.1893. Vuosikokouksen yhteydessä pidetyt seurat olivat alku nykyisille herättäjäjuhille. Vuonna 1912 perustettiin sisälähetysseura Herättäjä. Malmivaara vaikutti ratkaisevasti myös ensimmäisen heränneiden kansanopiston perustamiseen. Lapuan Karhumäkeen perustettu opisto aloitti toimintansa v. 1914, ja sen ensimmäinen johtaja oli Wilhelmin poika Väinö Malmivaara, josta myöhemmin tuli Oulun hiippakunnan piispa. Wilhelmi ja Väinö Malmivaara olivat mukana myös kun perustettiin Raudaskylän opisto (Ylivieskassa) v. 1919.

Virsirunoilija

Malmivaara uudisti Siionin virret, mutta hän oli itsekkin virsirunoilija. Virsikirjassa on kolme hänen omaa virttään (nrot 28, 371, 631) ja yhdeksäntoista hänen uudistamaansa virttä. Virsi "Oi Herra, jos

mä matkamies maan" on suomalaisen virsirunouden helmiä. Tämä virsi syntyi Malmivaaran elämän raskaimpien kokemusten jälkeen. Vuoden 1901 kevään ja kesän aikana häneltä kuoli vaimo ja kaksi tytärtä lavantautiin. Malmivaaran lapsista oli jo Kiuruvedellä kuollut kaksi tytärtä ja poika.

Malmivaara oli aina ihaillut laulua "Minne käy tuulen ilmassa tie?", ja tämän laulun säveleen hän runoili virtensä "Oi Herra, jos mä matkamies maan". Virsi esiintyi ensi kerran painatussa muodossa Hengellisen Kuukausilehden helmikuun numerossa v. 1903, ja sen otsikoksi oli merkitty "Minne". Aukusti Oravala on luonnehtinut tätä virttä seuraavasti: "Siinä on suomalaisen hengen kaihoa ja kristityn ikävää, jumalanlapsen nöyrää luottamusta ja rukousta. Jumalan yhteyttä etsivä ja Jumalassa elävä sielu tuntee siinä oman itsensä, sisimmän kaipauksensa, syvimmän tarpeensa ja herkimmän värähtelynsä. Suomalainen kristillisuus, jonka mukana on hiljainen suru ja hiljainen kaiho, on tässä laulussa saanut kauneimman ilmennyksensä, sen taustana on eletyn elämän kärsimykset, mutta etualana kristityn suurenmoinen toivo saada kerran kohdata omaisensa ja ystävänsä ja päästä joukkoon autuaitten" (teoksessa Wilhelmi Malmivaara s. 251-252.) Nykyisessä Siionin virsien laitoksessa on kahdeksan Malmivaaran virttä.

Muusta Wilhelmi Malmivaaran kirjallisesta tuotannosta mainittakoon lämminhenkinen muistelmakirja Puoli vuosisataa heränneiden keskuudessa ja hänen Paavolassa pitämistään raamattutunneista koottu teos Kaita tie Joonan kirjan valossa, jossa kuvataan kristityn vaellusta siten, että sitä verrataan Joonan elämään. Tässä teoksessa ilmenee Malmivaaran uskonnäkemyks hyvin selvästi ja havainnollisesti. Malmivaaran saarnoista on

koottu 2-osainen teos Viestejä vaivatuille ja seurapuheista teos Salattu voima.

Malmivaaralla riitti tarmoa myös luottamustehtäviin: hän oli valtiopäivämiehenä ja kirkolliskokousedustajana, kummassakin tehtävässä noin kaksikymmentä vuotta.

Kristus on keskus

Malmivaaran uskonnäkemyksen, teologian ja julistuksen hallitsevana piirteenä on Kristuskeskeisyys. Kirjoituksessaan Armon järjestys (Hengellinen Kuukauslehti 4/1894) hän sanoo: "Kristus on keskipisteenä kaikissa Raamatun opetuksissa; joka on Kristuksessa, on uusi luontokappale, joka on hänestä osaton, hän on kuollut. Uskon tila on osallisuus Kristuksesta, epäuskon tila on osattomuus hänestä. Ilman Kristusta ei voida mitään, ei uskoa, ei parantua, s.o. ei minikäänlaisia elävän töitä tehdä; kun saadaan Kristus, niin on saatu hänessä kaikki. Hänessä on syntien anteeksiantamus, vanhurskaus, elämä, pyhityksen voima ym. eikä ulkona hänestä mitään näistä."

Tämän kirjoituksen jälkimmäinen osa julkaistaan lehtemme seuraavassa numerossa 1/2005.

**Evangeliumin
Opintoyhdistys
ja
Suomen
Evangeliumikoulu
toivottavat
hyvää joulua
Kaikille!**

**Tue toimintaa
joululahjalla.**

Haastattelemme C.O. Roseniusta

Kirjassa ”C.O. Rosenius – Hans liv och verksamhet” on monia lainauksia kirjeistä, joita Rosenius kirjoitti. Olen ruotsalaisen Mats Giselssonin kanssa laatinut alla olevan Carl Olof Roseniuksen ”haastattelun” siten, että kuvitteellisen haastattelun kysymyksiin on etsitty vastaukset mainitun kirjan kirjeistä. Jossakin määrin on käytetty apuna myös Roseniuksen kotihartauskirjaa.

– Carl Olof, kerro jotakin lapsuudestasi.

– Synnyin perheeseemme kolmantena lapsena 3.2.1816 Nysäteran seurakunnassa noin 70 km Uumajasta pohjoiseen. Perheemme muutti aika usein, sillä isäni Anders Rosenius oli pappi, ja hän sai aika ajoin tuomiokapitulilta virkamääräyksiä toisiin seurakuntiin.

Muistoja lapsuudesta

– Muistatko jotakin erityistä lapsuudestasi?

– Muistan että kuljin aika usein metsässä yksikseni. Toisinaan painiskelin sen ajatuksen kanssa, ettei Jumalaa ehkä ole olemassa ja että kaikki on ehkä keksittyä. Kerran ajattelin, että minun täytyy saada todiste Jumalan olemassaolosta. Sidoin liinan silmilleni. Ajattelin, että jos onnistuisin kävelemään silmät sidottuina ladon kulmaukseen, se olisi osoitus siitä, että on olemassa Jumala joka johdattaa minua.

– Miten siinä kävi?

– Kun olin hetken aikaa kävellyt, oli kuin näkymätön käsi olisi estänyt minua kulkemasta eteenpäin. Pysähdyn ja otin liinan pois silmiltäni. Näin, että seuraava askel olisi ollut askel avoimpaan olevaan tyhjään kaivoon. Minusta se oli vakuuttava osoitus siitä, että Jumala on olemassa.

– Mitä muistat nuoruudestasi?

– Otin usein ruokaa mukaani ja menin metsään lukemaan Raamattua sekä Lutherin kirjoja.

– Joskus nuorena olet saarnannut Härnösandin piispalle ja tämän perheelle.

– Kyllä niin tapahtui eräässä jumalanpalveluksessa. Saarnasin tekojen vanhurskautta vastaan ja pidin esillä uskonvanhurskautta. Piispa sanoi minulle, ettei hän pitänyt saarnastani. Lounaalla piispa kutsui minut papiston eteen ja ilmoitti, että sekä hän että hänen perheensä saattoi käydä ehtoollisella. Sitten hän piti pitkän puheen. Siinä hän Raamattua lainaten pyrki osoittamaan, että meidän on aivan välttämättä tehtävä tekoja voidaksemme pelastua. Minä vastustin piispaa ja sanoin, ettei pelastus riipu meistä eikä siitä, mitä me teemme vaan siitä, mitä Kristus on tehnyt meidän puolestamme.

– Mitä piispa siihen sanoi?

– Ei hän sanonut mitään. Mutta kun muutin pois Härnösandin hiippakunnasta, piispa toivotti minulle rauhaa ja siunausta.

Epäilyksiä suhteessa Jumalaan

– Carl Olof, oletko lapsuutesi jälkeen epäillyt Jumalan olemassaoloa?

– Kyllä olen. Keväällä 1839 tulin Lännaan lähelle Tukholmaa opettaakseni erään kreivittären kahta poikaa. Siellä ei ollut ketään, jonka kanssa olisin voinut jakaa uskoani. Aloin epäillä, ettei Jumalaa ole, sillä hän ei kuullut, kun rukoilin apua voidakseni opiskella papiksi. Minusta oli niin selvää, että minusta piti tulla pappi, ettei minun mielestäni tarvinnut rukoillen kysyä, mikä oli Jumalan tahto elämässäni. Kun näin, ettei Jumala vastannut avunpyyntöihini, aloin ajatella, ettei

Jumalaa ole. Muistan erityisesti erään illan kun huoneessani rukoilin polvillani ja sitten mieleeni iski ajatus, että tämä on hulluutta. Mutta oli minulla muitakin kysymyksiä joiden kanssa painin.

– Millaisia kysymyksiä?

– Ne koskivat Raamattua ja sitä, onko Raamattu Jumalan sanaa. Siihen sain apua eräältä englantilaiselta papilta, jonka nimi oli Scott. Mutta jonkun ajan kuluttua kaikki oli niin kuin ennen. Kysyin mielessäni: Kuka sen tietää?

Viikkoa myöhemmin menin Scottin luokse uudestaan. Scott oli sitä mieltä, että sielunvihollinen hämmentää asioita ja vastustaa asioiden tutkimista. Scott pyysi minua kirjoittamaan paperille kaikki ne asiat, jotka puhuvat sen puolesta, että Raamattu ei ole Jumalan sanaa. Ja sitten hän pyysi, että kirjoittaisin muistiin myös ne asiat, jotka puhuvat sen puolesta, että Raamattu on Jumalan sanaa.

Kolme päivää myöhemmin olin täysin vakuuttunut siitä, että Raamatun alkuperä on Jumalassa ja että Raamattu puhuu totta. Iahduin. Kaikki on totta, kaikki on jumalallisen totta. Silloin näin selvemmin kuin ennen. Silloin uskoin syntien anteeksiantamukseen.

Kutsumusepäilyjä

– Olet kokenut ongelmia myös kutsumuksesi suhteen.

– Niin olen. Monet, erityisesti monet papit ovat olleet sitä mieltä, ettei minulla ole oikeaa kutsumusta Jumalan sanan julistamiseen. Olin kyllä aikonut opiskella papiksi, mutta Jumala pani tielleni esteet. Näin oli varmaan siksi, että Jumala oli suunnitellut minulle laajempaa kenttää kuin minun työhön seurakunnassa olisi antanut mahdollisuuden.

– Vastustajiaakin sinulla oli.

–1840-luvulla ja myöhemminkin kokouksiani pyrittiin estämään ja toisinaan ne piti lopettaa, koska ihmiset heittivät kiviä ikkunoista sisään. Jotkut humalaiset tulivat joskus saliin ja keskeyttivät opetuksen. Minusta kirjoitettiin, että olen valehtelija ja peturi ja kuuntelijoistani puhuttiin halveksittavasti. Eräiden suuttuneiden ihmisten takia jouduin toisinaan poliisikuulusteluihin.

– Kerrotaan, että sinulla oli kotonasi harvinaisen puhutteleva maalaus Kristuksesta. Mutta sinä pidit sitä silkkiharsolla peitettynä.

– Pidin sitä harsolla peitettynä etten tottuisi siihen. Sitten kun meille tuli vieraita tai halusin itselleni hiljaisen hetken, otin silkkiliina pois taulun edestä.

– Tämä vaikuttaa vähän tunteelliselta. Minkä arvon sinä annat tunteille?

– Ei meidän pidä luulla, että se, mitä me tunemme ja koemme, on kovin tärkeää. Meidän ei pidä kiinnittää paljon huomiota jatkuvasti muutuviin tunteisiimme. Jos meidän käy huonosti, niin riittää että suremme kohtuullisesti. Ja jos meidän käy hyvin, niin riittää että iloitsemme kohtuullisesti. Ei sillä ole paljon merkitystä, jos me jonakin hetkenä olemme aivan epätoivoiset ja toisena hetkenä hyvin onnellisia. Kaikki tämä muuttuu kuitenkin.

Jatkuvasti varmaa ja pysyvää on se, että on olemassa kaikkivaltias ja uskollinen Jumala, joka kuolemasta, kirouksesta ja tuomiosta voi tehdä elämää, siunausta ja autuutta. On Jumala, joka tekee vastoinkäymisestä onnen, pimeydestä valon ja joka voi synnin ja perkeleen raivon kiduttamasta sielusta tehdä taivasten valtakuntaa varten oppineen kristityn. Toiseksi on varmaa, että jokainen joka avuksi huutaa Herran nimeä, pelastuu ja alkaa asteittain parantua ja saada voimaa – ei sentään, vaan sinä olet pelastettu ryövärin tavoin tänään jos tänään katsot korotettuun Kristukseen. Sen tähden ole hiljaa, hiljaa, lepää, lepää.

–Kiitos haastattelusta, Carl Olof Rosenius.

POM

Jumalan sanaa irakilaisille Armon evankeliumia sodan runtelemalle kansalle

Evankeliumin opintoyhdistys ry:n ja sen ylläpitämän Suomen Evankeliumikoulun ensimmäinen projekti ulkomailla käynnistyi adventtina. Kysymys on arabiankielisistä Uusista testamenteista, jotka painetaan Irakissa ja jotka irakilaiset kristityt ovat valmiit levittämään maassaan. Kirjoja jaetaan Irakissa sitä mukaa kuin ne saadaan painetuksi.

Ovi tähän työhön on nyt auki. Sinä voit antaa yhden tai useamman Uuden testamentin Irakissa asuville ihmisille, jotka Uusia testamentteja tarvitsevat. Yhden Uuden testamentin hinnaksi tulee noin 2 euroa.

Irakilaiset kristityt ovat valmiita hoitamaan Uusien testamenttien jakelun Irakissa.

Niin yksityisiä kristittyjä kuin seurakuntia kutsutaan mukaan. Projekti on alkanut joulukuun alussa 2004 ja päättyy tammikuun lopussa 2005.

Evankeliumin opintoyhdistys ry ja Suomen Evankeliumikoulu

Pankki: Handelsbanken, Hyvinkää, 313130-1171701.
Merkitse viitenumeroiksi 200499 niin lahjasi menee edellä kuvattuun tarkoitukseen.

Postiosoite: PL 17, 05830 Hyvinkää.

Sähköp: evank@evank.org Internet: www.evank.org
Puh: 019-41 42 43 (klo 10-14) sekä 040-716 6648

Armo riittää

Ilmesty

6-8 viikon välein. Maksuton.

Julkaisija

Evankeliumin opintoyhdistys ry
ja Suomen Evankeliumikoulu.

Postiosoite

PL 17, 05831 Hyvinkää

Sähköposti

evank@evank.org

Painovuosi: 2004

Tilaukset myös

(019) 41 42 43 tai tekstiviestillä
040-716 6648

Vastaava

Per-Olof Malk

Taitto

Petri Malk

Aiemmin julkaistut numerot samoin kuin muuta luettavaa ja lisätietoja osoitteessa
www.evank.org

Koko elämän kestävä adventti

Adventtiaika on kirkkovuodessa kuin silta tuomiosunnuntain ja joulupäivän välillä. Takanamme kaikuvat Jumalan lain vakavat vaatimukset ja tuomioiden ennustukset. Edessämme kuuluu vasta-syntyneen lapsen hentoa itkua betlehemiläisestä tallista. Taakse katsoessamme näemme sysimustan taivaan. Allamme on kadotuksen yö. Sivuillamme ei ole ketään, joka auttaisi. Mutta edessä on lapsi: ihmiseksi tullut Jumala.

Toisinaan koen, että koko elämäni on kuin yhtä adventtiaikaa huojuvalla riippusillalla. Sydämeni on täynnä epävarmuutta perille pääsystä ja pelkoa sillan romahtamisesta tai harhaan astumisesta ja suistumisesta tyhjyyteen. Takanani kuulen Jumalan lain hyvät ohjeet, vaatimukset ja uhkaukset.

Koetan kulkea niitä noudattaen. Mutta jatkuvasti huomaan, että olen paha ja teen pahaa, olen syntinen ja teen syntiä. Kukaan ei voi minua muuttaa toisenlaiseksi. Syntisenä kuljen eteenpäin pelä-ten, että minut perillä tuomitaan ja heitetään yöhön, eroon Jumalasta.

Elän merkillistä adventtiaikaa näin ympäri vuoden: odotukses-sa, että muuttuisin, että tulisin paremmaksi ennen kuin olen perillä. Mutta aika näyttää loppuvan. Elämäni riippusillan toinen pää näkyy jo. Ja yhä voin sydämeni pohjasta yhtyä Paavalin sanoihin: ”Huomaan siis, että minua hallitsee tällainen laki: haluan tehdä hyvää, mutta en pääse irti pahasta. Sisimmässäni minä iloiten hyväksyn Jumalan lain, mutta siinä, mitä teen, näen toteutuvan toisen lain, joka sotii sisimpäni lakia vastaan. Näin olen ruumiissani vaikuttavan synnin lain vanki.” Room 7:21-23.

Näissä tunnoissa en kulje yksin. Ehkä sinäkin voit yhtyä edellä oleviin Paavalin sanoihin. Yhdessä me kyselemme: Kuinka meidän käy kerran perillä, Herran päivänä, kun emme pysty noudattamaan pyhää Jumalan lakia yhtenäkkään elämämme päivänä?

Vastaus jonka saamme, on kiteytettävissä Johannes Kastajan kehotukseen: **”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.”**

Johannes viittasi Jeesukseen. Niin tekee myös adventin silta, joka kulkee tuomiosunnuntaista jouluun. Se silta päättyy Jeesukseen. Ja hänen päättyy myös elämämme adventti, tämä vaellus ja jokapäiväinen perille pääsyn odotus.

Laki ja tuomion jylinä kuuluu vielä tänään takanamme. Uhkaa-vana kuin lähestyvä ukonilma. Jäsenissämme näemme synnin jatkavan tuhoisaa työtään. Mutta Betlehemissä lapsen itku on jo laannut. Hän ei enää kärsi alennustilansa tuskia. ”Se on täytetty”, hän on sanonut Golgatalla.

Sovittajamme seisoo elämämme sillan päässä. Hän sanoo tänäänkin meille: ”Tulkaa, tulkaa, sillä kaikki on valmistettu.” Hän nostaa kätensä meitä kohti ja näetkö: Kädessään hänellä on puhdas liinavaate meitä varten – pyhien vanhurskautus.

Jeesus on Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin. Myös elämämme sillan päässä. Ja nimenomaan siinä, kun odotus päättyy ja tuomion on määrä alkaa. Siunattu Kristus.

Per-Olof Malk

Kuka kukin on?

Veikko Wright

Veikko Wrightin nimi on esiintynyt lehdessämme useita kertoja syvälistien ja hoitavien lehtiartikkelien yhteydessä. Veikko Wright on Rantasalmen seurakunnan kappalainen. Hän on syntynyt 5.6.1950. Koulutukseltaan hän on teologian maisteri ja filosofian lisensiaatti. Hänen tärkeimmät aiemmat työpaikkansa ja tehtävänsä ovat olleet ulkosuomalaistyö ja ruotsalainen seurakunta-

työ Ruotsissa sekä seurakuntatyö Helsingin seurakuntayhtymässä.

Pastori Veikko Wright on Evankeliumin opintoyhdistyksen hallituksen varapuheenjohtaja. Tärkeimmät uskonsa ja elämänsä asiat Veikko Wright kiteyttää seuraaviin Raamatun jakeisiin: Kristuksen kautta meille julistetaan syntien anteeksiantamus ja jokainen, joka hänen uskoo, tulee vanhurskaaksi (Apt. 13:38-39). Vanhurskaus annetaan meille Jumalan armosta lahjaksi, koska Kristus Jeesus on lunastanut meidät vapaiksi (Room. 3:24).

Hän lunasti meidät lain kirouksesta tulemalla itse kiroukseksi (Gal. 3:13). Meidät on lunastettu Kristuksen kalliilla verellä ja hänen kauttansa me saamme uskoa Jumalaan, joka Poikansa tähden antaa meille tulevaisuuden ja toivon (1. Piet 1:19,21). Se toivo on elämän ankuri, luja ja varma. Se ulottuu väli-verhon sisäpuolelle asti. Sinne Jeesus on edelläkävijänämme mennyt (Hepr. 6:19,20). Ja vähän aikaa vielä, vain vähän aikaa, niin tulee se, jonka on määrä tulla, eikä hän viivyttele. (Hepr. 10:37).